

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdf\Kuttner_Henry_Moore_Catherine_L-Lecebna_kura.pdb

PDB Name: Kuttner/Moore - Lecebna kura

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 28.9.2007

Modification Date: 28.9.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Henry Kuttner a Catherine L. Mooreová
Léčebná kúra
(ikarie 1996/01)

Když se Dawson vrátil z dovolené na Floridě, necítil se o nic lépe než dřív. Zdaleka nečekal zázračné vyléčení. Nečekal vlastně nic. Seděl ve své kanceláři, zamračeně si prohlížel věž Empire State Building a napadlo ho, jaké by to bylo, kdyby se najednou naklonila a zřítíla k zemi.

Vešel Carruthers, jeho společník v právní kanceláři, a zapálil si cigaretu. "Vypadáš nějak otráveně, Frede," pronesl kriticky. "Nezajdeš si se mnou na skleničku?"

"Nemám na skleničku chuť," řekl Dawson. "Ostatně je příliš brzy. Už jsem toho vypil dost na Floridě."

"Možná přespříliš."

"Ne. Bylo mi nanic z ... Já nevím."

"Stokrát nic umořilo osla. Napřed to nic není a pak je z toho pěkná neuróza," řekl Carruthers. Jeho bledý obličej byl v té chvíli úplně bez výrazu.

"Takže teď je ze mě cvok?"

"Mohlo by k tomu dojít. Mohlo by. Proč se vlastně tolik bojíš psychiatrů? I já jsem jednou absolvoval psychoanalýzu."

"Co to?"

"Tehdy jsem si málem vzal pěknou dračici," řekl Carruthers. "Podívej se, psychiatrie - to není jako například astrologie. Třeba jsi jednou, ještě jako dítě, kouzl svou babičku. Jen si na všechno vzpomeň. Dokud si budeš říkat: Proč mám tak veliké zuby?, tak se z toho duševního bahna nevy hrabeš".

"To není žádné bahno," řekl Dawson. "Prostě..."

"Jo. Prostě. Poslouchej, nechodil ty jsi na univerzitu s chlápem, který se jmenuje Hendricks?"

"Ano."

"Minulý týden jsem ho potkal ve výtahu. Přijel sem z Chicaga. Má pracovnu zrovna nad námi, v pětadvacátém. Prý je to jeden z nejlepších psychiatrů v zemi. Nechtěl bys ho navštívit?"

"A co bych mu jako řekl?" zeptal se Dawson. "Žádní zelení mužičky mě přece nepronásledují."

"Šťastný člověče!" zvolal Carruthers. "Mě ano. Ve dne v noci. Popíjejí mé zásoby alkoholu. Řekni prostě Hendricksovi všechno, i to, že cítíš mrtvé mouchy. Jako malý kluk jsi určitě trhal vážkám křídla, ne? Neboj se, je to úplně jednoduché." Vstal ze židle, položil Dawsonovi ruku na rameno a mírně dodal: "Udělej mi to kvůli, Frede."

"Hm... Tak dobře."

"Fajn!" zvolal Carruthers nadšeně. "Čeká tě ve své pracovně" - pohlédl na hodinky - "za pět minut. Sjednal jsem ti to včera." Odešel a ignoroval Dawsonovy nadávky. "Nezapomeň, číslo 2540!" zavolal a práskl dveřmi.

Dawson se zachmuřil, ale vzal si klobouk, zeptal se vrátné na cestu a zamířil k výtahům. Málem přitom vrazil do obtloustlého mužička s andělským výrazem ve tváři, oděného v tvídovém obleku, který právě vycházel ze dveří.

"Nazdar Frede," řekl. "Nepoznáváš mě, co?"

"Raoul?" Dawsonův hlas zněl nejistě.

"Přesně tak, kamaráde - Raoul Hendricks po pětadvaceti letech, navíc pořádně při těle, co? Zato ty ses vůbec nezměnil. Vidiš, zrovna jsem měl namířeno do tvé kanceláře. Ani jsem se dnes ještě nestačil nasnídat. Dáme si něco na zub?"

"Copak ti Carruthers neřekl..."

"O tom si můžeme promluvit při jídle," řekl Hendricks a postrčil Dawsona k výtahu. "Chci se tě zeptat na spoustu věcí. Co dělají naši spolužáci z gymnázia? Neviděl jsem žádného spoustu let. Skoro celou tu dobu jsem byl v Evropě."

"Já jsem viděl spoustu lidí," odpověděl Dawson. "Pamatuješ se třeba na Willarda? Zrovna teď jsem se dozvěděl, že má nějaké potíže kvůli jakýmsi naftovým podvodům..."

Mluvili po celou dobu oběda, Hendricks většinou poslouchal. Občas pohlédl na Dawsona, ne však zkoumavě. Seděli v odděleném boxu. Když jim číšník přinesl kávu, zapálil si Hendricks cigaretu a začal vypouštět obláčky dýmu.

"Chtěl bys okamžitou diagnózu?" zeptal se.

"Ano."

"Ty se kvůli něčemu trápíš. Víš, co to je?"

"Ovšem že to vím," řekl Dawson. "Je to jako sen, ale jsem přitom vzhůru. Ale to ti přece Carruthers říkal."

"Řekl mi, že cítíš mrtvé mouchy."

Dawson se dal do smíchu. "Přesně tak! Mrtvé mouchy na skle. Na špinavém skle. Určitě to nemá nic společného se skutečností. Je to prostě jen vidina, nic víc. Ale nikdy nic nevidím. Jako by se mi zdokonalovala část smyslového vnímání."

"A co sen? Ve snu ten pocit nemáš?"

"Pokud ano, tak si na to nepamatuji. Vždycky to trvá jen okamžik. Ale nejhorší na tom je, že v tu chvíli cítím, že skleněná deska je skutečnost. Obvykle se mi to stává při nějaké běžné mechanické práci. Najednou jako když se zableskne. V jediném okamžiku se mi zdá, že právě teď sním. Že všechno kolem je jenom sen, skutečnost je někde jinde. Přitom cítím mouchy na špinavém skle."

"Vypadá to, že někomu se o tobě zdá a prostřednictvím toho snu ty existuješ..."

"Ne. To mně se zdá o ... tomhle," a Dawson se rozhlédl po restauraci.

"Inu," řekl Hendricks, "proč ne? Je to možné." Oklepal cigaretu do popelníku. "Tady se blížíme do oblasti metafyziky, a té já moc nerozumím. Nezáleží na tom, co je realita a co se nám jen zdá. Hlavní je, abys snu věřil ve chvíli, kdy se ti zdá. Nikdy jindy. Předpokládám teď, že nejde o žádný děsivý sen."

"Tohle taky není žádný děsivý sen," řekl Dawson. "Až dosud se mi žilo docela dobře."

"Takže co? Ty vlastně ani nevíš, co tě trápí. Sen - to je prostě symbol. Jakmile si ho ujasníš, zmizí. Obvykle tomu tak aspoň bývá."

"Čili strašidla před světlem prchají, je to tak?"

"Přesně tak. Ale nenech se mýlit. Z neurózy se někdy může vyvinout vážná psychóza. Ty trpíš jakousi čichovou halucinací. Ale nic přitom nevidíš. Ty víš, že to sklo neexistuje, nebo ne?"

"Ano," řekl Dawson. "Ale mám přitom něco v ruce."

"Hmatová halucinace? Jaké to je?"

"Studené a tvrdé. Nevím, co to je. Ale vím, že kdybych rukou pohnul, něco se stane."

"Zkoušel jsi to?"

Teprve po dlouhé chvíli Dawson odpověděl: "Ne."

"Tak jí pohni," řekl Hendricks. Vytáhl z kapsy tužku a notýsek a seřídil si hodinky. "Uděláme si asociační test, chceš?"

"Ale... proč?"

"Abychom zjistili, odkud ta skleněná tabule pochází. Jestli je tu nějaká psychická blokáda, pak ji test překoná a my se dovíme, co je ukryto uvnitř. Jako když se provádí jarní úklid a domácnost se čistí od pavučin. Kdybychom to dlouho nedělali, mohla by vzniknout vážná psychóza. Jak už jsem řekl, hlavní je zjistit, co se nachází uvnitř. Jakmile na to přijdeme, budeš i ty vědět, že jde o pouhé zdání a budeš mít po starostech."

"A kdyby to nebylo jenom zdání?"

"Pak budeš znát nebezpečí a budeš se moci bránit."

"Chápu," odpověděl Dawson. "Kdybych byl před lety zavinil smrt člověka, získal bych teď znovu klid tím, že bych se postaral o jeho sirotky."

"Přečti si Dickense," doporučil mu Hendricks. "Lakomec Scrooge - to je výborný příklad. Halucinace, vidiny, domněnky, že je pronásledován, komplex viny - a vykoupení." Pohlédl na hodinky.

"Připraven?"

"Ano."

Když skončili, Hendricks dlouho studoval výsledky. "Normální," prohlásil. "Až příliš normální. Je tu několik navzájem podobných reakcí, ale k přesnému výsledku potřebuji víc testů. Nechceme být empiričtí - i když je to někdy třeba. Až se ti to příště přihodí, rozhodně tou věcí pohni."

"Nevím, jestli to dokážu."

Fred se jen zasmál. "Nic to není," řekl. "Uklidnil jsi mě. Měl jsem obavy, jestli jsi duševně v pořádku. Ale to zavinil ten tvůj přítel Carruthers. Ten každé psychické potíže hrozně nafukuje. Asi ti šel trochu na nervy."

"Snad."

"Opakuji: jakmile odhalíme příčinu, bude po všem. Přijď zítra, až budeš mít čas, a vyzkoušíme tvou fyzickou kondici. Dáš si kávu?"

"Ne, děkuji," řekl Dawson.

U výtahu se rozešli. Dawson pocítil podivné uklidnění. I když na profesionální optimismus přítele psychiatra příliš nedal, cítil, že jeho argumenty jsou správné. Všechny měly svou logiku. A bylo rozhodně nelogické, aby sen, který se zdá člověku v bdělém stavu, nějak ovlivňoval jeho duševní stav.

Když se Dawson vrátil do kanceláře, postavil se k oknu a pozoroval vzdálený rozeklaný obzor. Zespoda k němu stoupal hukot městské dopravy. Za dvaadvacet let toho zažil hodně. Měl svůj podíl v právní firmě, byl členem nejméně tuctu klubů a aktivně se zúčastňoval nejrůznějších podniků. To je dost na člověka, který začínal jako dítě ze sirotčince. Nějakou dobu byl ženatý, ale obě strany se nakonec dohodly na rozvodu. A bylo příjemnější bydlet ve staromládeneckém bytě nedaleko Central Parku. Měl peníze, úctu, moc - ale jestli se halucinace budou opakovat, nic z toho mu nepomůže.

Poslušen okamžitého nápadu odešel z kanceláře a zašel do lékařské knihovny. Výsledky návštěvy mu jen potvrdily Hendricksovy teorie. Dokud nevěřil v existenci špinavé skleněné tabule, byl zřejmě v bezpečí. Jakmile v ni uvěří, dojde k rozštěpení a zbloudilá subjektivní logika nabude vrchu. Lidé mají potřebu věřit, že jednají rozumně. Nu a protože mnoho opravdových motivů jednání nelze hned pochopit, jsou

nucení si svá vysvětlení vymýšlet. Ale proč zrovna špinavá okenní tabule?

No ano, řekl Dawson a dál listoval v knize. Kdybych na tom snu trval, tak ... bych si vytvářel druhotné iluze. Hledal bych argument, který by mi vysvětlil existenci skla. Naštěstí zde není vůbec čím argumentovat.

Právě vycházel z knihovny a zahleděl se na pouliční dopravní ruch, když ho přepadl zvláštní pocit - přímo vnímal, že sní. Znovu tu byla skleněná tabule.

Věděl, že leží docela blízko vedle ní, že se jí skoro dotýká nosem, cítil, že vdechuje moře prachu a zároveň zvláštní, jakoby hnědavý zápach - pach mrtvých much. To bylo to nejhorší - smrtelná úzkost a pocit, že se co nevidět zadusí. V ruce cítil něco tvrdého a najednou se zoufalou jistotou věděl, že jestli tím teď nepohne, pravděpodobně zahyne s nosem přitisknutým zespodu k zaprášenému sklu, ztuhlý, neschopen pohybu. A věděl, že už nesmí sklouznout zpět, tam kde byl Dawsonem. Toto byla skutečnost. V Dawsonovi, v jeho naivním ráji a v celém New Yorku nebylo vůbec nic skutečného. Kdyby zde zůstal ležet, tak zahyne, stejně jako mouchy, jejichž přítomnost stále pronikavěji cítil. Až do poslední chvíle mezi okamžikem probuzení a smrti nebude Dawson nic tušit. Potom ale už bude na pohnutí tou věcí pozdě.

Obklopilo ho hučení dopravy. Stál na chodníku, bledý a zpocený. Podivnost té nereálné scény ho naplnila ošklivostí. Nepohnul se, dokud skutečně neucítil reálnou hmatatelnost tohoto světa. Potom zavolal taxíka.

Dvě sklenky whisky mu pomohly nabýt ztraceného klidu. Byl už teď schopen přemýšlet o záležitosti, kterou v kanceláři studoval - dopravní nehoda, která nevypadala na to, že s ní budou větší potíže. Carruthers někam zmizel, takže ho neuvidí celé odpoledne. Věděl, že další... halucinaci už mít nebude. Po věcen Dawson zatelefonoval své bývalé ženě a strávil s ní příjemný večer na terase. Příliš nepil. Snažil se znovu nalézt něco z té zapomenuté vitality prvních let manželství, ale moc se mu to nedařilo.

Druhý den ráno vešel Carruthers do Dawsonovy kanceláře, posadil se na kraj stolu a řekl si o cigaretu.

"Tak jak zní verdikt?" zeptal se. "Slyšíš tajemné hlasy?"

"Ano, často," řekl Dawson. "Právě teď slyším jeden. Ten tvůj."

"Pomohl ti Hendricks?"

Do Dawsonova hlasu proniklo jakési podráždění, ke kterému neměl žádný důvod: "Představoval sis ho snad jako kouzelníka s čarovnou hůlkou? Každá terapie chce nějaký čas."

"Tak terapie! Řekl ti snad něco nedobrého?"

"To zrovna ne." Dawson neměl prázdnou chuť o tom mluvit. Prudkým gestem rozevřel desky s případem. Carruthers si zapálil cigaretu, zápalku odhodil do koše a pokrčil rameny.

"Promiň. Myslel jsem si..."

"To nic. Je mi úplně dobře. A Hendricks je fajn. To jsou přetažené nervy."

Uklidněný Carruthers povstal a zamířil do své kanceláře. Dawson otočil stránku a najednou měl pocit, že nastala noc. Ranní slunce, které šikmo pronikalo do oken, náhle zmizelo. V ruce ucítil cosi tvrdého a studeného a jeho dech se naplnil úzkostí a zoufalstvím. Znovu poznal, že právě teď je ve skutečnosti. Netrvalo to dlouho. Když pocit zmizel, pomalu se posadil a prohlížel si prázdnou kancelář a bílou zeď před sebou. Zvuky pouliční dopravy stoupající k němu z hloubky ulice mu připadaly nekonečně vzdálené. I proužek dýmu, vystupující z koše na odpadky, se mu jen zdál.

Z proužku dýmu najednou vyskočil oranžový plamen. Náhle se vzňala záclona. Okamžitě se chtěl probudit.

Někdo vykřikl. U dveří stála slečna Anstrutherová a někam vyděšeně ukazovala. Potom bylo slyšet hlasy, někdo kamsi odběhl a zdáli se ozvala siréna hasičů. Plameny pohasly a dým se rozplynul. "Ach, pane," vzlykala slečna Anstrutherová a utírala si šmouhu na nose. "Ještě že jsem zrovna vešla, pane Dawsons. Byl jste zahloubaný do spisu a..."

"Ano," řekl Dawson. "Ničeho jsem si nevšiml. Měl bych říct panu Carruthersovi, aby laskavě přestal házet sirky do koše na papír."

Ale místo toho zavolal Hendricksovi. Psychiatr byl ochoten přijmout ho za hodinu. Dawson strávil čekání luštěním křížovky a přesně v deset vyjel výtahem do Hendricksovy ordinace. Lékař ho prohlédl stetoskopem, změřil mu tlak a pozoroval ho spoustou dalších přístrojů, jejichž princip Dawson neznal.

"Tak co?" zeptal se, když byl Hendricks hotov.

"Jsi dokonale ve formě."

"Takže jsem praštěnej, je to tak?" Hendricks ho vyzval, aby mu vyprávěl, co se stalo. Dawson mu to podrobně řekl. "Je to jako epilepsie. Nikdy nevím, kdy přijde příští záchvat. Zatím žádný netrval moc dlouho, ale může se to zhoršit. A kromě toho ... pořád mám ten pocit, že sním. Viděl jsem, že v koši na papír hoří, ale cítil jsem, že to není skutečný požár."

"Sny v bdělém stavu někdy přetrvávají. Člověk se okamžitě není schopen úplně zorientovat."

Dawson si okusoval nehet. "Jistě, ale ... Představ si, že by byl Carruthers vypadl z okna. Nebyl bych mu pomohl, určitě, ne. Bože všemohoucí, já sám bych klidně skočil ze střechy. A věděl bych, že se ani nepomním. Je to sen."

"Máš i v této chvíli dojem, že sníš?"

"Ne," řekl Dawson. "Ted' samozřejmě ne. Jenom při tom záchvatu, a pak..."

"Cítíš v ruce ten tvrdý předmět?"

"Ano. A ten pach. A bylo tam taky ještě něco dalšího..."

"Co?"

"Já nevím."

"Hni tou věcí, slyšíš? Technicky je to jakési donucení. Neboj se toho."

"Co když skočím z okna?"

"Nějakou dobu se vyhýbej střechám," řekl Hendricks. "Jakmile zjistím důvod, bude po nemoci."

"A když ne, budu trpět druhotnými halucinacemi."

"Ty jsi o tom něco četl, že? Tak poslouchej. Kdyby sis myslel, že jsi ten nejbohatší člověk na světě, a v kapse přitom neměl ani groš, jak si to vysvětlíš?"

"Já nevím," řekl Dawson. "Možná, že jsem výstřední."

Hendricks zavrtěl hlavou.

"Ne. Vytvoříš si prostě další logickou iluzi - a sice, že tě kdosi okrádá. Chápeš? Nepřikládej tomu oknu falešný význam. Jako že ze stropu seskakuje Alenka s kusem skla pod paží. Nebo že tě pronásleduje odborový svaz sklářů. Najdi prostě skutečný význam symbolu. Udělej, co jsem ti říkal: nezůstávej pasivní! Určitě tou věcí pohni."

"Tak dobře," řekl Dawson. "Pohnu jí."

Tu noc měl sen, ale byl to úplně obyčejný sen. Stál u šibenice s provazem na krku. Objevil se Hendricks a zamával stočeným kusem papíru převázaným modrou stužkou. "Zrušili ti trest smrti," volal psychiatr.

"Tady mám tvou milost! Podepsal ji guvernér!" Strčil svitek Dawsonovi do ruky. "Otevři ho!" rozkázal.

"Rozmotej stuhu." Dawson nechtěl, ale Hendricks trval na svém. Dawson zatáhl za stuhu a spatřil, že je přivázána k dlouhému lanku, které se táhlo po celé plošině a mizelo kdesi uvnitř. Cosi cvaklo a prkna pod jeho nohama se rozestoupila. Sám otevřel propadlo, když zatáhl za stužku. Cítil, že padá.

Probudil se zpocený hrůzou. V pokoji bylo ticho. Zaklel, pomalu vstal a šel se osprchovat. Takové sny nemíval celá léta.

S Hendricksem se sešel ještě dvakrát. Pokaždé ho psychiatr zkoumal o něco důkladněji. Pokaždé se stejným výsledkem. Uvědom si symbol. Pohni rukou. Vzpomeň si.

A třetí den, když seděl v Hendricksově čekárně, si Dawson vzpomněl.

Zmocnila se ho známá ubíjející bezmocnost. Zoufale se snažil rozeznat budovy za oknem. Nával byl ale příliš silný. V poslední chvíli si vzpomněl na Hendricksovu radu. V ruce ucítil známý studený a tvrdý předmět.

Cosi mu říkalo: doleva. Pohni tím doleva. Letargii, pocit zoufalství a umírání nebylo lehké překonat.

Avšak přinutil se a vyslal patřičný impuls svým prstům, paži, tělu. Podařilo se mu to. Ucítil suché zapraskání. Všechno bylo ještě na svém místě a... a...

Vzpomněl si.

Poslední věc před...

Před čím?

"Vítání terapie," řekl hlas. "Každým rokem je nás méně a méně. A té hrozbě se musíme ubránit."

Karestly si přejel osmiprstou rukou svou holou zpocenou lebku. "Testy nám řekly, že to potřebujete, Dawsons."

"Ale já jsem..."

"Samozřejmě že jste to nemohl vědět. Dá se to zjistit jen s pomocí přístrojů. Každopádně je terapie nezbytná."

"Nemohu ztrácet čas," řekl Dawson. "Právě začínám chápat zjednodušující vzorce. Jak dlouho budu muset zůstat uvnitř?"

"Šest měsíců," řekl Karestly. "Ptejte se na podstatné věci."

"Ale Phar tam byl minulý měsíc."

"Phar to také potřeboval."

Dawson se zahleděl na stěnu, vyslal telepatický signál a stěna zprůhledněla. Díval se na město.

Karestly pokračoval: "Ještě nikdy jste uvnitř nebyl. Jste jeden z nejmladších. Není to nebezpečné. Vráti vám to sílu a uzdraví vás to. Je to nutné."

"Ale já se cítím normálně."

"Přístroje nelžou. Emocionální faktor klesá, Dawsons. Já jsem o mnoho starší než vy, byl jsem uvnitř už dvanáctkrát."

"V které době?" zeptal se Dawson.

"V různých obdobích. V těch, které byly přiměřené mým individuálním deformacím. Jednou jsem se ocitl v Brazílii v roce 1890. Podruhé v Londýně v době znovunastolení Stuartovců. A jindy zase v Druhé říši Han. Hodně jsem pracoval. V Brazílii jsem deset let sklízel kaučuk."

"Kaučuk?"

"Taková směs ... tehdy měla značný význam. Měl jsem mnoho práce. Byla to výtečná terapie. Tehdy se takové věci léčily pouze hmatatelnými metodami - stavěním, malířstvím ... Emocionální a psychickou terapii tam neznali. A přitom byli z duševního hlediska vyvinutí."

"Muset se pohybovat v těle s pěti smysly - to mi připadá dost nepříjemné," řekl Dawson.

"Není jiné volby. Je to důležitý faktor léčby. Vaše tělo bude v době, pro kterou vás určíme, disponovat značnou vitální silou. Budete vybaven speciální umělou pamětí a vzpomínkami. Pravděpodobně začnete svůj pobyt tam jako dítě. Může dojít ke stlačení času, takže v reálném zdejší období šesti měsíců prožijete třicet až čtyřicet let."

"Mně se to pořád nelíbí."

"Posun v čase," řekl Karestly, "je v současné době ta nejlepší známá terapie. Budete žít v novém prostředí, získáte novou stupnici hodnot. A to je nejdůležitější. Uniknete lidskému stádu, jeho náladám a stresům. Budete stát mimo jeho vliv. Jasně?"

"Ale vždyť na Zemi už jsou sotva čtyři tisíce rozumných lidí!" řekl Dawson. "Když nebudeme jednat rychle..."

"Ani my nejsme odolní. To všechno má na svědomí boj mnoha generací za jakési falešné hodnoty, které potlačovaly lidské pudy. Dělalí jsme všechno náramně jednoduché a zároveň náramně složité - ale nikdy ne tam, kde to bylo třeba. Všechn náš skvělý rozum nám nebyl k ničemu. Byl tu jeden člověk - Clemens - a ten měl jakýsi slohový přístroj. Dokonalý, až na jednu maličkost: byl příliš komplikovaný. Když fungoval, tak to bylo výborné. Jenže byl stále porouchaný."

"Stará historie," řekl Dawson. "To znám. Stroje jsou teď tak komplikované, že jim lidé přestali stačit. Nerozumějí jim."

"My to vyřešíme," řekl Karestly. "Pomalu, ale jistě. Jsou nás čtyři tisíce. A známe teď přiměřenou léčbu. Až strávíte půl roku tam, bude z vás jiný člověk. Zjistíte, že terapie v čase je účinná a bez nebezpečí."

"To doufám. Rád bych se co nejdřív vrátil ke své práci."

"Když to uděláte, budete za půl roku šílený," poznamenal Karestly. "Cesta časem - to je jako preventivní očkování. Budete mít hodně práce. Pošleme vás do dvacátého století..."

"Tak daleko?"

"Pro váš případ se hodí nejlépe. Dostanete umělou paměť a na skutečný svět si vůbec nevzpomenete."

"Já bych..."

"Pojďte." Karestly popolétl k transportačnímu disku. "Stroj připraven, program je uvnitř. Vy musíte

jen..."

Dawson se ocitl uvnitř skleněné kóje. Naposled uviděl Karestlyho tvář a položil ruku na ovládací páku. Pohnul jí doprava.

Stal se Fredem Dawsonem, sirotkem v ústavu v Illinois. Vzpomínal si na všechno ze svého předchozího dětství.

Ale teď spočíval uvnitř s nosem na skle posetém mrtvými mouchami a snažil se dýchat zatuchlý vzduch. Kolem něj byla skoro tma. Horečně vyslal telepatický signál.

Kdesi se rozsvítilo světlo. Matná zeď zprůhledněla. Uviděl Město.

Změnilo se. Bylo mnohem starší. Na všech budovách spočívala silná vrstva prachu.

Obrovské rudé slunce osvětlovalo Město krvavým přísvitem. Nikde nebylo vidět známky rozumné činnosti. Tu a tam se mezi ruinami pohybovaly lidské postavy. Nedovedl rozeznat, co dělají.

Pátral očima po Správní budově, poslední baště lidské rasy. I ta se změnila. Od doby, kdy započal léčbu, muselo uplynout mnoho času. Z veliké věže zbyla jen zřícenina a lidé, kteří se v ruinách stavby tu a tam objevovali, nejevili žádné známky inteligence. Poslední naděje zhasla. Nával celosvětového šílenství byl u konce.

Použil svého sedmého smyslu, který mu potvrdil, že má pravdu. V celém světě už nebylo rozumného člověka. Instinkty stáda nabyly vrchu.

A už nemohl dýchat. Ta hrůza, která ho v minulosti tak často děsila - to teď byla skutečnost. Ležel v hermeticky uzavřené schránce a jeho plíce právě spotřebovávaly poslední zbytky kyslíku. Samozřejmě, mohl vyjít ven...

Ale kam? Co ho venku čeká?

Dawson pohnul rukou. Páka se znovu posunula doprava.

Seděl v čekárně psychiatra. Sekretářka u svého stolu cosi psala, ani se na něj nepodívala. Sluneční světlo dopadlo na koberec a vytvářelo na něm zvláštní obrazy světla a stínu.

Skutečnost...

"Pojďte dál, pane Dawsons."

Dawson vstal a vešel do Hendricksovy svatyně. Podali si ruce a prohodili pár slov. Pak se Dawson posadil do křesla.

Hendricks pohlédl do desek. "Tak dobře, Frede," řekl. "Dáme si další asociační test, ne? Vypadáš dnes o trochu lépe."

"Skutečně?" řekl Dawson. "Myslím, že už vím, co ten symbol představuje."

Hendricks na něj přísně pohlédl. "Myslíš?"

"Třeba to vůbec není žádný symbol. Třeba je to skutečnost."

Znovu se vrátil ten starý pocit uzavřeného zaprášeného prostoru a skla, hnědavého a suchého zápachu, znovu tu byl pocit zoufalé nutnosti. Ale teď už se nedalo nic dělat. Vůbec nic. Čekal. Po chvíli všechno zmizelo a on se díval přes stůl znovu do tváře Hendrickse, který zrovna říkal cosi o nebezpečí druhotných iluzí, o uvědomění si skutečnosti.

"Všechno záleží na tom, abychom našli správnou terapii," opakoval jako cvičený papoušek.

přeložila Linda Bartošková

Published by agreement with The Estate of Henry Kuttner

The Marsh Agency. Copyright (c) 1946, renewed 1973 by C. L. Moore.